

NÅR VINDEN HVISKER MIT NAVN

Når vinden hvisker mit navn
© Simon Zander og Hi Reader 2024

Redaktør: Katja Berger
Korrektur: Inge Greis
Omslag og grafisk opsætning: Simon Zander
Sat med Adobe Garamond Pro
Tryk: Scandinavian Book, Århus

1. udgave, 1. oplag 2024
ISBN 978-87-94320-39-9

Det er ikke tilladt at kopiere fra denne bog uden tilladelse
fra forlaget. Det er tilladt at citere med kildeangivelse i
anmeldelser.

www.hireader.dk

NÅR
VINDEN
HVISKER
MIT NAVN

SIMON ZANDER

JANUAR

KAPITEL 1

ER DET STJERNERNE, DU SER?

[LONDON]

Jeg smiler til ham og lader ham se, at alt er godt. Jeg holder ham i mine arme og kigger ind i de brune øjne, som så mange gange før. Han har reddet mit liv, og for det vil jeg være ham evigt taknemmelig. Kærligheden stråler ud af ham og skinner fra de tårer, der hænger i øjenkrogene. De fanger det blå lys, der langsomt forlader ham.

Vores sidste kys hænger stadig på mine læber, da hans krop bliver slap. Jeg har ikke mange kræfter, men griber hårdere fat, så Noël ikke ryger ned på metalpladerne under os. Jeg holder ham, mens jeg mærker mit eget smil falme, som lyset fra hans arme.

Der er intet skrig, der tager over. Jeg forventer, at der må komme et skrig, som kan give genlyd mod de grå mure, der hæver sig op over mig og hælder ind over os.

Nogen kommer løbende mod os. Lyden af deres fodtrin mod de løse plader får mig til at dreje hovedet uden at slippe ham.

Jeg kan ikke slippe ham.

Der er to blåkræfter på vej herhen. Den ene, tror jeg, hedder Colton, en midaldrende mand med gråstænket, karseklippet hår og en smal hage. Den anden er en høj kvinde med kort, lilla hår. Jeg kender ikke hendes navn. De er begge smurt ind i sortblævre blod, og det går op for mig, at jeg også selv er rimelig klistret.

Jeg synker sammen og lægger Noëls hoved i mit skød. Hans hår hænger tjavset ned foran ansigtet, så med en blid finger kører jeg det væk. Øjnene stirrer tomt op i luften.

“Hvad kigger du på?” spørger jeg stille, selvom jeg godt ved, at han ikke kan høre mig. Han er her ikke længere til at høre min stemme, og jeg skal aldrig igen høre hans. Jeg følger det tomme blik og ser en cirkel langt oppe, hvor en nattehimmel kan skimtes igennem.

“Er det stjernerne, du ser?” Mine fingre bliver ved med at køre over hans pande, kinderne, læberne. Huden synes allerede koldere. Han elskede at kigge mod himlen, hvor han kunne følge blåkræfterne på hologrammet. Nu lukker jeg blidt hans øjne for allersidste gang.

De løbende skridt dør hen, og jeg fornemmer de andre tæt ved. De siger ikke noget, og det gør jeg heller ikke. Jeg ser bare på Noël. Han var anderledes. Hans blåkraft var anderledes, så jeg havde håbet, at han ikke skulle dø, når der var gået et år. Vi kunne have haft et langt liv sammen, hvis ikke ...

Tanken om alt det, der er blevet taget fra os, får det til at smerte i mit bryst, og jeg kan ikke se på ham længere. Jeg har lyst til at rejse mig og træde væk fra hans døde krop, men jeg kan ikke bare lade ham ligge her.

“London ...” siger en stemme.

“Ja,” svarer jeg hult. “Han er død.” Jeg siger det åbenlyse og smager saltet fra de tårer, jeg ikke havde lagt mærke til.

“Vi lovede ham at få dig hjem i sikkerhed.” Stemmen fra før, en hæs kvindestemme, kommer nærmere.

Det føles forkert. De lovede *ham* at få *mig* hjem i sikkerhed. Sådan burde det ikke være; det er mig, der er beskytteren, og derfor mig, der skal værne om andre.

En forsigtig hånd på min skulder får mig til at spænde op i kroppen. Jeg må undertrykke en impuls, der byder mig at skubbe hende væk og beskytte Noël.

“Jeg tror, det er bedst, vi kommer ud herfra,” siger en anden stemme, der nok tilhører Colton.

“Hvad med Noël?” spørger jeg.

“Måske Ace ka...” begynder kvindestemmen, men Colton afbryder.

“Ace er død,” siger han hult.

Hånden glider af min skulder, og en fraktion af mine spændinger løsner sig.

Metalpladerne larmer, da Colton træder ind i mit synsfelt. Jeg lader mit blik glide op langs hans blodindsmurte tøj, og jeg dvæler ved hans venstre arm, der tydeligvis er brækket. Jeg tager mig selv i at være imponeret over, at han overhovedet kan stå på benene, for den arm må gøre helvedes ondt.

“Vi kan ikke blive hængende her!” buldrer en stemme gennem kølertårnet. “Hvem ved, om der dukker flere fanatikere op? Flere uhyrer.”

Jeg vender mig om for at lokalisere lyden. Oppe på kølertårnets balkon står Kommandanten endnu. Hans karakteristiske, levende ansigt med buskede øjenbryn er tydeligt anspændt selv på afstand. Uanset, hvad jeg måtte mene om Blå Zone, blåkraften og Kommandant Oslo, er han mig trods alt langt overlegen i rang. Så selvom det smerter mig, og det føles, som om mit hjerte er ved at falde ud af brystet på mig, læner jeg mig fremover og kysser de nu iskolde læber en allersidste gang.

Jeg har aldrig oplevet større smerte, end den jeg føler i mit hjerte lige nu. Selv ikke, dengang jeg blev kvæstet og fik svitset halvdelen af mit ansigt af i kampene mod Kravl. Dengang jeg røg på ambulatoriet og mødte Noël.

Min krop er medtaget, og jeg har svært ved at komme på benene. Men det er jeg nødt til; jeg skal fortsætte, så jeg bider smerten i mig, rejser mig og betragter kaosset. Andre døde ligger overalt på gulvet. De fleste af dem indhyllet i blå kapper og den blålysende plasmavæske, jeg så Kommandanten skyde fra sine arme. Der er glasskår og et todelt monstrum, der ligner Kravl, men er langt større. Dets sorte blod siver dovent ned gennem metalpladerne. Og så er der de mange livløse, der hænger i det gråblege kød langs kølertårnets væg.

“Vi må have dem ned,” siger kvinden, hvis blik følger mit.

“Men Kommandanten har givet en ordre,” svarer jeg, selvom jeg ikke er uenig med hende.

“Oslo er ikke længere Kommandant. Han har fået blåkraften. Desuden tror jeg ikke, der kommer flere Disciple.” Med de ord sætter hun kurs mod den nærmeste livløse på væggen. Med en kampklinge skærer hun i kødlommen og griber den ældre herre, der falder ud.

En fuldfed, gullig åre er forbundet til den nederste del af hans ryg. Hun skærer den over, og det plasker ud med ildelugtende væske.

“Død,” siger hun og lægger ham på gulvet. “De kan ikke alle være døde.” Hun ser mig i øjnene. “*Du* var i live. Skær de andre ned.”

Jeg er i tvivl om, hvem der har kommandoen her, når ikke Kommandanten er Kommandant, men i det mindste tilbyder hun noget at gøre, der giver mening. En mission af en art. Så jeg går i gang med at hjælpe. De fleste er døde, men en-

kelte kommer forvirret til live, efter vi befrier dem fra deres kødfængsler.

På muren har jeg lært at holde fokus på den forestående opgave i stedet for ting, jeg ikke kan ændre, men hver gang jeg skærer en livløs ned, trænger det sig på, at det kunne have været mig. At de er lige så døde som Noël.

“Hvad gør vi med Darius?” spørger kvinden, da vi er færdige. Hun betragter en af de mange døde.

“Lad svinet ligge. Han fortjener at rådne op og blive spist af maddiker,” svarer Colton. “Det er hans skyld, alt det her, ham, der lavede Kæmpekravlet.” Colton lyder så sammenbidt, at jeg bliver i tvivl, om det er smerterne i armen eller et had til den døde, der trænger igennem.

“Hvad med Ace ... og Noël?” Hendes stemme knækker. “Du kan ikke bære nogen,” siger hun og skæver til Coltons arm.

“Jeg skal nok bære Noël,” siger jeg.

Hun ser medfølende på mig. “Der er langt, London. Vi kan ikke bære dem hele vejen tilbage. Der er bidende koldt. Vi er afkræftede.”

“Han kan ikke ligge her.” Jeg gør alt, hvad jeg kan, for ikke at forestille mig Noël's ansigt gå i forrådnelse. Det giver mig kvalme at tænke på, at han skal ligge her, midt i resterne efter dette kaos, og smuldre væk sammen med alle dem, der ville ham ondt, indtil kun hans skellet ligger tilbage. “Jeg går ingen steder, før vi har begravet ham, så.”